

Kitab Daniel — Nomer Saratus Dalapan Puluh

Patempatan Nabi antara Roma, urang Makabi, jeung Jaman Modéren: Hiji Ulikan dina Panglihatan Daniel

Jeff Pippenger

2024-04-10

Uriah Smith nyerat, “Roma jadi aya patalina jeung umat Allah, nyaéta urang Yahudi, ku jalan pakait pasatujuan, dina taun 162 SM.” Lolobana ahli sajarah modéren nandaan tanggal éta minangka 161 SM, sarta Smith dua kali nyebut 161 SM dina buku anu sarua. Anggapan kuring nyaéta yén rujukan kana 162 SM ieu téh kasalahan tulis.

“Dina ayat 23 jeung 24, urang dibawa turun ka mangsa saenggeus pakumpulan antara urang Yahudi jeung urang Romawi, taun 161 SM, nepi ka waktu nalika Roma geus meunang kakawasaan anu ngalingkup jagat.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 273.

Ayat sabelas jeung dua welas nandakeun kameunangan sarta kaayaan sanggeus Perang Raphia, anu lumangsung dina taun 217 SM, antara Kakaisaran Seleukid, dipingpin ku Antiokhus III nu Agung, jeung Karajaan Ptolemaik Mesir, dipingpin ku Raja Ptolemaios IV Philopator.

Perang Panium, anu kajadian tujuh welas taun ti harita dina taun 200 SM, deui-deui lumangsung antara karajaan Seleukid jeung karajaan Ptolemaik.

Pamulangan Makkabi, mimiti dina taun 167 SM, nya éta pangberontakan urang Yahudi ngalawan usaha Kakaisaran Seleukid pikeun nindes prak-prakan agama Yahudi sarta maksa budaya Yunani.

Pangbakti deui Bait Allah Kadua di Yerusalem, anu nandaan kajadian sajarah anu dipiéling dina mangsa Hanukkah, kajadian dina taun 164 SM, tilu taun saméméh “liga” dina ayat dua puluh tilu. Kajadian ieu lumangsung sanggeus hasilna hasil dina kampanye militér urang Makabe ngalawan pasukan Kakaisaran Seleukid, dipingpin ku Antiokhus IV Epifanes anu kasohor goréng, anu geus ngotorkeun Bait Allah jeung ngalarang prak-prakan agama urang Yahudi. Antiokhus IV Epifanes pupus teu lila sanggeus kameunangan anu dipiéling ku Hanukkah, sarta ieu nandaan ragragna kakawasaan Siria ti titik éta saterusna dina sajarah.

Dina taun 200 SM, (anu ogé mangrupa mangsa Perang Panium), Roma, pikeun kahiji kalina, nyelapkeun dirina kana sajarah nubuatan Daniel pasal sawelas. Di dinya aya lambang anu netepkeun éta titingalian. Pangaruhna anu dihaja dina sajarah éta nandaan pagawean Isebel, hiji lambang garéja anu narik tali ti balik layar. Isebel aya di imahna di Samaria nalika salakina, Ahab, ningali nabi-nabina dipaéhan ku Elia. Herodias henteu aya dina pésta ulang taun Herodes, tempat putrina Salome ngarayu Herodes. Dina sajarah Amérika Serikat, kapausan, anu dilambangkeun ku palacuran Tirus, dipopohokeun, nepi ka ahir tina tujuh puluh taun anu simbolis. Sanggeus éta manéhna mimiti ngawihkeun lagu-lagu tipu dayana ka raja-raja bumi. Taun 200 SM ngalambangkeun iraha manéhna mimiti sacara kabuka ngawih ka para raja dina poé-poé panungtungan, pas saméméh hukum Minggu anu baris geura datang, sakumaha dilambangkeun

dina ayat genep welas.

Saméméh “pasatujuan” urang Yahudi dina taun 161 SM nepi ka 158 SM, urang Makabe geus ngadedikasikeun deui Bait Allah, sakumaha dipiéling ku Hanukkah dina taun 164 SM. Tuluy tilu taun ti harita, bari masih kénéh dina perjuangan nu keur lumangsung ngalawan urang Siria, urang Yahudi Makabe ngadeukeutan Roma pikeun néangan pangrojong. “Pasatujuan” jeung Roma anu tuluy kabentuk harita jadi hiji ujian nubuat pikeun para murid nubuat Allah dina poé-poé panungtungan.

Sajarah netelakeun taun 161 SM minangka mangsa lumangsungna “pasapukan” éta, tapi para panaratas netelakeun sajarah éta minangka taun 158 SM. Naha Miller leres, atanapi para ahli sajarah modéren anu leres? Miller nambahan genep ratus genep puluh genep taun (666) kana taun 158 SM, tuluy nepi ka taun 508, nalika “anu sapopoé” dicabut. Sanajan sakumaha waé anjeun nalungtikna, bakal kacida héséna, komo lamun henteu sabenerna mustahil, pikeun manggihan pangrojong sajarah yén taun 158 SM téh minangka pasapukan antara urang Yahudi jeung urang Romawi.

Ayat genep welas téh nyaéta hukum Minggu, tapi saméméh sajarah éta, Roma asup kana sajarah pikeun ngadegkeun éta titingalian dina taun 200 SM. Pemberontakan Makabe mimiti di Modein dina 167 SM, sarta tungtungna maranéhna ngabaktikeun deui Bait Allah dina 164 SM. Tuluy ti 161 SM nepi ka 158 SM, urang Yahudi asup kana hiji pasatujuan jeung kakawasaan Romawi. Taun 161 SM nepi ka 158 SM ngagambarkeun hiji kurun waktu anu diperlukeun pikeun ngadegkeun “pakta.” Pamikiran ieu ngaidéntifikasi “pakta” éta saluyu jeung kasaksian para sajarawan, sarta ogé jeung bagan anu ditungtun ku panangan Gusti sarta teu meunang dirobah.

Para ahli sajarah ngawartosan ka urang yén prosés rundingan pasatujuan antara bangsa-bangsa kuna saperti Yuda jeung Roma dina abad ka-2 SM, rupa-rupa gumantung kana kaayaan hususna, protokol diplomatik, jeung dinamika kakawasaan nu kalibet. Biasana, prosés éta dimimitian ku salah sahiji pihak némbongkeun minat pikeun ngadegkeun hiji pasatujuan atawa pakumpulan jeung pihak séjén. Dina perkara Yuda jeung Roma, Yuda nu ngamimitian ngahubungi Roma pikeun ngajukeun hiji pakumpulan resmi.

Saluran diplomatik tangtu geus dimangpaatkeun pikeun nepikeun éta usul sarta ngamimitian rundingan. Ieu tangtu kudu ngalibetkeun pangiriman duta-duta atawa utusan ka Roma pikeun patepung jeung para pamingpin atawa wawakilna. Sanggeus rundingan dimimitian, dua pihak bakal ngabahas sarat-sarat tina perjangjian anu diajukeun. Ieu bisa ngalibetkeun runtuyan pasamoan, silih tukeur pesen diplomatik, sarta kamungkinan kalibetna pihak panengah atawa mediator pikeun ngalancarkeun sawala. Salila rundingan, unggal pihak bakal nimbangkeun sarat-sarat anu diajukeun ku pihak séjén sarta bisa waé nawarkeun usul tandingan atawa ménta parobahan kana sawatara sarat. Prosés ieu bisa ngalibetkeun tinimbangan anu taliti, konsultasi jeung para panaséhat, sarta paniléyan kana kamungkinan mangpaat jeung kakurangan tina perjangjian anu diajukeun.

Lamun kadua pihak ngahontal kasapukan ngeunaan sarat-sarat pajangjian éta, dokuméntasi resmi bakal disusun pikeun ngajéntrékeun sarat jeung katangtuan anu geus disatujuan ku dua belah

pihak. Satuluyna, pajangjian éta kudu diratifikasi ku kawenangan masing-masing ti unggal nagara. Dina hal Roma, ieu bisa ngawengku pangesahan ku Sénat atawa ku badan pamaréntahan séjénna. Kitu deui, di Yuda, pajangjian éta kamungkinan gedé merlukeun pangesahan ti pamingpinana atawa ti déwan pamaréntahanana. Sanggeus diratifikasi, pajangjian éta bakal dilaksanakeun, sarta kadua pihak dipiharep taat kana sarat-saratna. Ieu bisa ngawengku rupa-rupa wangun gawé bareng, kasapukan pertahanan silih bélana, hubungan dagang, atawa wangun-wangun papacangan diplomatik séjénna sakumaha anu kaunggel dina éta pajangjian.

Dina abad kadua saméméh Masehi, lalampahan ti Yudea (anu perenahna di wewengkon Laut Tengah beulah wétan) ka Roma (anu perenahna di Italia tengah) tangtu mangrupa ikhtiar anu hésé sarta nyéépkeun waktu, utamana lamun nginget kana kawatesanan sarana angkutan jaman baheula. Jarak antara Yudea jeung Roma kira-kira 1.500 nepi ka 2.000 kilométer (930 nepi ka 1.240 mil), gumantung kana jalur anu dicokot. Lalampahan ku laut remen leuwih gancang sarta leuwih éfisién tibatan lalampahan ngalangkungan darat dina jaman baheula, tapi lalampahan ku laut gumantung kana angin anu keur lumangsung. Lalampahan ku kapal ti hiji palabuan di Yudea ka hiji palabuan di Italia (saperti Ostia, palabuan Roma) bisa nyokot sababaraha minggu, gumantung kana rupa-rupa faktor saperti kaayaan angin, arus laut, jeung jinis kapal anu dipaké.

Lalampahan darat ti Yudea ka Roma tangtu bakal leuwih lalaunan jeung leuwih beurat. Nu ngumbara kudu ngaliwatan rupa-rupa kaayaan wewengkon, kaasup pagunungan, lebak, jeung walungan, sarta nyanghareupan halangan saperti para begal jeung daérah-daérah anu mumusuhan. Diperkirakeun yén lalampahan ku leumpang atawa ku kareta anu ditarik ku kuda bisa merlukeun sababaraha bulan. Lilana waktu lalampahan ogé bakal kapangaruhan ku rupa-rupa faktor, saperti kaayaan jalan, kasadiaan panginepan jeung tempat-tempat reureuh, sarta kabutuhan pikeun istirahat jeung ngeusian deui bekel sapanjang jalan.

Nalika urang Yahudi Makabea ngupayakeun hiji persekutuan jeung Roma, maranéhna tangtu kudu ngutus duta-duta ka Roma. Sanggeus para duta éta ditampi ku panguasa-panguasa Romawi, bakal aya hiji mangsa rundingan. Dina téori sajarah, sabab teu aya catetan anu taliti, sanggeus hiji pajangjian diresmikeun, éta kudu dibawa deui ka Yudea pikeun dipastikeun, tuluy sigana kudu dipulangkeun deui ka Roma pikeun mastikeun panarimaan ti pihak urang Yahudi. Ampir teu mungkin dipercaya yén prosés ngabentuk hiji aliansi dina kurun waktu éta bisa diréngsékeun dina sataun, ku kituna pamahaman yén “persekutuan” éta ngawakilan hiji prosés ti 161 SM nepi ka 158 SM saluyu jeung garis-garis nu buat séjén anu nangtukeun sajarah nu ngakibatkeun kana hukum Minggu dina ayat genep welas.

Hiji “pakta” anu ku sakumna ahli sajarah disapuk yén diprakarsaan ku urang Yahudi Makabe, dimimitian di Yudea dina taun 161 SM. Tujuanana nya éta sangkan urang Yahudi meunang pangrojong pikeun nyanghareupan urang Siria, anu geus maranéhna hadapi ti saprak pamberontakan maranéhna mimiti dina taun 167 SM. Pamberontakan éta dipicu ku upaya Matatias, saurang imam Yahudi, jeung lima putrana, hususna Yudas Makabe, pikeun ngalawan kawijakan Helenisasi anu dipaksakeun ku panguasa Seleukid, Antiokhus IV Epifanes. Kawijakan-kawijakan ieu ngawengku usaha pikeun neken prak-prakan agama Yahudi sarta maksa panarimaan kana adat-istiadat jeung kapercayaan Yunani.

Pangbeberah anu micu kana pangrévoltan téh nyaéta hiji kajadian di désa Modein, tempat Mattathias nolak nurut kana hiji parentah pikeun ngurbankeun kurban ka hiji déwa Yunani. “Modein” asalna tina kecap Ibrani “modi’a,” anu hartina “ngadéklarasikeun” atawa “ngaprotes.” Dina protésna, Mattathias maéhan hiji urang Yahudi murtad anu rék ngalaksanakeun kurban éta, tuluy anjeunna jeung putra-putrana ngungsi ka pagunungan, ngamimitian hiji kampanye perang gerilya ngalawan pasukan Seleukid. Pangrévoltan Makabe lumangsung salila sababaraha taun, salila éta urang Makabe milu dina loba patempuran ngalawan urang Seleukid jeung sekutu-sekutuna. Sanajan jumlahna jauh leuwih saeutik jeung pakarangna jauh kurang lengkep, urang Makabe hasil ngahontal sababaraha kameunangan anu penting.

Kakaisaran Seleukia keur narékahan pikeun maksa agama Yunani ka urang Yahudi, sarta urang Yunani ngalambangkeun kaum globalis dina poé-poé panungtungan. Agamana katémbong dina woke-isme anu ayeuna keur dipaksakeun ka Amérika Sarikat jeung ka dunya, ku kakuatan-kakuatan globalis tina sistem perbankan, média arus utama, puseur-puseur atikan, jeung ngancurkeun béda-béda kabangsaan ngaliwatan imigrasi paksa ku jalma-jalma asing ilegal. Nalika Antiokhus Epifanes keur maksa agama Yunani ka urang Yahudi, aya urang Yahudi anu milu gawé bareng jeung usaha-usahana. Kaum Makabeu ngalambangkeun hiji golongan urang Yahudi murtad anu keur ngalawan agama Yunani, tapi aya ogé golongan séjén urang Yahudi murtad anu ngadukung pagawéan maksa diberlakukeunna agama Yunani.

Ayat genep welas téh nyaéta hukum Minggu anu baris geura datang, jeung pasatuan tilu rupa antara naga, sato galak, jeung nabi palsu. Sajarah éta dipiheulaan ku ayat tilu welas nepi ka lima welas, di mana tilu peperangan dina ayat opat puluh kajadian tina ayat sapuluh (1989), ayat sabelas jeung dua welas (perang Ukraina), jeung Perang Panium. Perang Panium ngagambarkeun hiji peperangan anu di dinya sato galak bumi anu boga dua tanduk unggul ngalawan filsafat-filsafat kaagamaan jeung pulitik para globalis.

Dina peperangan éta présidén panungtung Amérika Sarikat kudu nyanghareupan akibat tina kameunangan Putin jeung runtuhna saterusna anu kagambarkeun dina ayat sabelas jeung dua belas. Anjeunna bakal ngawangun hiji pakait jeung NATO, atawa Perserikatan Bangsa-Bangsa, supaya ngabéréskeun balukar tina runtuhna Rusia, sarta dina sajarah pakait éta anjeunna bakal ngalibetkeun Perserikatan Bangsa-Bangsa dina Patempuran Panium. Patempuran katilu dina ayat opat puluh bakal sarua jeung patempuran kahiji dina ayat opat puluh. Sakumaha Uni Soviét runtuh ku kakawasaan ékonomi jeung militér Amérika Sarikat, para globalis dina Perserikatan Bangsa-Bangsa bakal kapaksa ngulang “perestroika,” komponén konci tina upaya Gorbachev pikeun ngaréformasi Uni Soviét, sanajan dina ahirna hal éta milu nyumbang kana buyarna sistem Soviét jeung ahirna bubarna Uni Soviét.

Perang katilu digambarkeun ku perang kahiji, sarta ngaliwatan ékonomi jeung tekanan militér Trump, sakumaha dilambangkeun ku Reagan, bakal maksa Perserikatan Bangsa-Bangsa kana “perestroika,” anu hartina nyusun deui atawa réformasi. Ieu panyusunan deui bakal nempatkeun Amérika Sarikat dina kapala sistem sapuluh raja anu nya éta Perserikatan Bangsa-Bangsa. Dina éta perang, kapausan tuluy bakal ngenalkeun dirina kana sajarah, kalayan ngaku yén dirina téh pangabela sistem anu waktu éta keur ditaklukaun ku Trump.

Dina sajarah anu sarua, Trump bakal nyanghareupan hiji Perang Sipil internal anu bakal dipaksa pikeun diungkulan ku anjeunna, sakumaha Abraham Lincoln dipaksa pikeun ngungkulanana. Perang Sipil éta bakal lumangsung antara dua faksi murtad anu silih papaséa di jero Amérika Sarikat. Hiji golongan diwakilan ku jalma-jalma anu geus narima agama jeung filsafat woke-ism, nyaéta para globalis progresif ti dua partéy pulitik. Golongan séjénna (MAGA-ism) ngaku dirina Protestan sajati, sanajan maranéhna geus kaleungitan éta gelar dina taun 1844.

Fraksi Présidén téh dilambangkeun ku MAGA-isme, sarta dumasar kana klaim nu sesat yén maranéhna ngajaga Protestantisme sajati jeung Konstitusi. Klaim Woke-isme nyaéta ageman Ibu Bumi, Jaman Anyar, jeung kayakinan yén Konstitusi diterapkeun nurutkeun kaayaan anu keur lumangsung dina norma-norma masarakat, lain nurutkeun gagasan-gagasan kolot para bapa pangadeg.

Mattathias (Trump) bakal mungkas kana usaha-usaha kaum Demokrat globalis-progresif di jero Amérika Sarikat, sakumaha diwakilan ku pamarontakan anu dimimitian di Modein dina taun 167 SM. Satuluyna, Trump bakal ngulang sajarah taun 164 SM, waktu urang Makabe ngabaktikeun deui Bait Allah, sakumaha dipiéling ku panglaksanakeun Hanukkah. Tuluy dina mangsa anu diwakilan ku periode ti taun 161 SM nepi ka 158 SM, Trump bakal ngamimitian dorongan pamungkas pikeun ngadegkeun gambar kapausan, nyaéta hiji gambar anu nandakeun hiji hubungan anu teu sah antara kakawasaan agama jeung kakawasaan pulitik. Dina taun 158 SM pakumpulan éta bakal dilaksanakeun sakumaha hukum Minggu anu bakal geura datang tina ayat genep belas ditegakkan.

Daniel sabelas mimitina ngaidentifikasi kumaha Roma sacara pulitik nyokot kakawasaan, tuluy Daniel ngulang sarta ngalegaan sajarah anu sarua ku hiji jalur anu ngaidentifikasi kumaha Roma nyanghareupan umat Allah dina sajarah anu éta kénéh. Ti ayat genep welas nepi ka ayat salapan welas, tilu halangan pikeun Roma kahir dina nyokot kakawasaan dunya digambarkeun. Dina ayat genep welas, Siria ditaklukkeun ku Roma kahir dina taun 65 SM, tuluy Yudea ditaklukkeun ku Pompey dina taun 63 SM. Ayat genep welas ngaidentifikasi iraha Roma kudu nangtung di tanah anu mulya, sarta ku kitu keur ngalambangkeun hukum Minggu dina ayat opat puluh hiji tina pasal anu sarua.

Penting pikeun dicatet yén sajarah panaklukan éta lumangsung dina taun 63 SM [sajajar jeung 1863], di tengah-tengah hiji perang sipil anu keur lumangsung di jero Yerusalem. Uriah Smith nyatakeun, “Nalika Pompey mulang tina ekspedisi-Na ngalawan Mithridates, raja Pontus, dua jelema nu silih saingan, Hyrcanus jeung Aristobulus, keur rebutan makuta Yudea.”

Ngaran “Hyrcanus” jeung “Aristobulus” duanana asalna tina basa Yunani sarta miboga harti sajarah anu penting, hususna dina kontéks sajarah urang Yahudi dina mangsa Hellenistik jeung dinasti Hasmonean. “Hyrcanus” diturunkeun tina kecap Yunani “Hurkanos,” anu sigana asalna tina kecap “hurkan,” anu hartina “ajag” dina basa Pérsia. Hyrcanus téh ngaran anu dipaké ku sababaraha pangawasa Hasmonean. “Aristobulus” hartina “panaséhat anu panghadéna” atawa “pituah anu panghadéna.” Aristobulus ogé ngaran anu dipaké ku sababaraha pangawasa Hasmonean. Boh “Hyrcanus” boh “Aristobulus” téh ngaran-ngaran anu pakait jeung tokoh-tokoh

penting dina sajarah urang Yahudi dina mangsa Hasmonean. Maranéhna nyaéta para pangawasa anu ngalakonan kalungguhan penting dina pamaréntahan jeung perluasan Karajaan Hasmonean di Yudea. Turunan sarta wakil-wakil profétik ti karajaan Hasmonean dina jaman Kristus nyaéta urang Parisi.

Nalika Pompey nalukkeun Yerusalem, aya dua golongan pulitik anu sarua ngasupkeun asal-usulna ka mangsa pemberontakan anu dilambangkeun ku Modein dina taun 167 SM. Sanggeus Pompey kaseret kana éta pemberontakan, manéhna mutuskeun pikeun ngarebut Yerusalem, sarta golongan pulitik Aristobulus mutuskeun pikeun ngalawan anjeunna, ari golongan Hyrcanus mutuskeun pikeun muka panto-panto gerbang ka Pompey. Tuluy Pompey ngalancarkeun seranganana ka Yerusalem, sarta tilu bulan ti harita Yerusalem salawasna aya dina kakawasaan yurisdiksi Roma.

Dina ayat salapan welas, Mesir, panghalang katilu jeung panungtung, dirampas ku Roma. Tuluy dina ayat dua puluh, kalahiran Kristus dicirian nalika Daniel mimiti nerangkeun kumaha Roma bakal nyanghareupan umat Allah dina sajarah éta. Dina ayat dua puluh hiji jeung dua puluh dua, Kristus disalib. Dina ayat dua puluh tilu, pasatujuan anu mimiti ti 161 SM nepi ka 158 SM dicirian langsung sanggeus ayat-ayat anu ngagambarkeun salib, tempat urang Yahudi murtad ngawawarkeun yén maranéhna “teu boga raja iwal ti Kaisar.” Garis turunan urang Yahudi murtad, anu dilambangkeun ku kaum Makabe, anu geus ngalawan asupan filsafat agama Yunani, sarta ku cara kitu ngawangun hubungan anu najis jeung Roma, nuturkeun ayat anu nandaan sajarah salib, nalika buah tina hubungan najis maranéhna kacida écésna nembongan.

Shekinah henteu kungsi mulang deui ka Bait Allah anu diadegkeun sanggeus tujuh puluh taun panawanan. Kasaksian nubuat anu pamungkas, anu diproklamasikeun ku Malakhi, dipasihkeun kira-kira dina pertengahan abad kalima SM. Teu aya deui ayana Allah anu katingali, atawa kasaksian kenabian naon waé, salila ratusan taun saméméh urang Makabe nangtung ngalawan pangaruh Yunani globalis. Dina awal pemberontakan maranéhna, maranéhna ngalaksanakeun pisan pemberontakan anu kungsi dicobian ku duanana, ku Ptolemaios jeung Raja Uzia, nalika éta dua raja ngupayakeun ngalaksanakeun kalungguhan imam jeung ngadamel kurban di Bait Allah.

Jonathan Apphus (anu ogé katelah Jonathan Maccabeus) téh salah saurang putra Mattathias, anu ngamimitian Pemberontakan Makabe, sarta anjeunna maénkeun peran anu penting dina mingpin pemberontakan urang Yahudi ngalawan Kakaisaran Seleukid. Sanggeus pupusna lanceukna, Judas Maccabee, dina peperangan, Jonathan nyekel kapamingpinan pasukan Makabe. Sajaba ti kapamingpinan militér jeung pulitikna, Jonathan ogé ngemban kalungguhan minangka imam agung, ngalayanan minangka pamingpin rohani bangsa Yahudi. Kalungguhan gandana Jonathan minangka boh pamingpin boh imam agung nandaan hiji kamajuan anu penting dina sajarah Yahudi, ku sabab éta ngahijikeun kakawasaan pulitik jeung kaagamaan dina dinasti Hasmonea. Kapamingpinanana ngabantu nguatkeun otonomi Yahudi sarta ngadegkeun kakawasaan Hasmonea di Yudea.

Dosa pisan anu ku Ptolemaios diusahakeun sanggeus kameunangan di Raphia téh kacumponan dina pisan awalna pemberontakan para Makabe. Éta dosa anu sarua anu dilawan ku para imam dina jaman raja Uzia, nanging pembélaan anu diaku ku para Makabe kana palayanan Bait Allah téh

mangrupa perwujudan anu sesat tur barontak tina gabungan antara garéja jeung nagara, sarta ku kituna ngalambangkeun pemberontakan Protestantisme murtad anu ayeuna keur ngahimpun pangrojong ka Trump pikeun ngalawan panyusupan woke-isme globalisna Biden.

Kitab Suci ngajarkeun yén maranéh bakal dipikawanoh ku buahna, sarta urang Parisi dina mangsa Kristus téh nya éta sesa panungtung dinasti Hasmonea anu dimimitian ku Mattathias. Mattathias, jeung pambarontakan anu anjeunna mimitian, ngahasilkeun buah-buah Parisi-isme, kitu deui Protestan murtad anu ngarojong konsép “Make America Great Again”. Amérika kungsi agung nalika Konstitusi dipikaharti ngajaga sangkan gereja jeung nagara papisah ti silih, nanging dina mujijat palsu anu dilambangkeun ku kameunangan anu dipiéling ku pésta Hanukkah, gerakan pikeun panerapan undang-undang Minggu bakal kaluar ka tempat anu kabuka.

Urang baris neraskeun ieu ulikan dina artikel salajengna.

“Teu lila ti baheula, jalma-jalma anu ngemban bebeneran amanat malaikat katilu remen dianggap saukur tukang ngageumpeurkeun. Ramalan maranéhna yén kateuadilan dina widang agama bakal ngarebut kakawasaan di Amérika Sarikat, yén garéja jeung nagara bakal ngahiji pikeun nganiaya jalma-jalma anu ngajaga parentah-parentah Allah, geus dinyatakeun teu aya dasarna jeung pikaseurieun. Kalawan pinuh kayakinan geus ditegaskan yén ieu nagri moal kungsi jadi lain ti naon anu geus kungsi jadi dirina—pangjaga kabébasan agama. Tapi nalika perkara maksa pangreksaan poé Minggu beuki lega diaduk-aduk, kajadian anu salila kieu dipikacurigaan jeung teu dipercaya téh katempo keur ngadeukeutan, sarta amanat katilu bakal ngahasilkeun pangaruh anu saméméhna moal bisa dihontalna.”

“Dina unggal turunan Allah geus ngutus hamba-hamba-Na pikeun nyaram dosa, boh di dunya boh di garéja. Tapi jalma-jalma hayang diucapan perkara-perkara anu ngalemeskeun, jeung bebeneran anu murni, tanpa hiasan, henteu katarima. Loba para réformator, waktu ngamimitian pagawéanana, netepkeun pikeun ngajalankeun kawijaksanaan anu gedé dina nyerang dosa-dosa garéja jeung bangsa. Maranéhna miharep, ku conto kahirupan Kristen anu murni, bisa nungtun jalma-jalma balik deui kana ajaran-ajaran Alkitab. Tapi Roh Allah sumping ka maranéhna sakumaha Anjeunna sumping ka Élia, ngagerakkeun anjeunna pikeun nyaram dosa-dosa hiji raja jahat jeung hiji bangsa anu murtad; maranéhna teu bisa nahan diri tina ngawawarkeun ucapan-ucapan Alkitab anu lugas—ajaran-ajaran anu saacanna ku maranéhna karasa beurat pikeun ditepikeun. Maranéhna didorong pikeun kalayan sumanget ngumumkeun bebeneran jeung bahaya anu ngancam jiwa-jiwa. Kecap-kecap anu dipaparinkeun ku Gusti ka maranéhna, ku maranéhna diucapkeun, tanpa sieun kana balukarna, sarta jalma-jalma kapaksa ngadéngé éta pangéling-ngéling.”

“Ku kituna amanat malaikat katilu bakal diumumkeun. Nalika waktuna datang supaya éta ditepikeun kalayan kakawasaan anu panggedéna, Gusti bakal damel ngaliwatan pakakas-pakakas anu handap asor, mingpin pikiran jalma-jalma anu ngakhususkeun dirina pikeun palayanan-Na. Para pagawe bakal dipaparin kualifikasi lain ku atikan ti lembaga-lembaga sastra, tapi ku pengurapan Roh-Na. Jalma-jalma anu boga iman jeung doa bakal didorong pikeun indit maju kalayan sumanget suci, ngawartakeun kecap-kecap anu dipasihkeun ku Allah ka maranéhna. Dosa-dosa Babul bakal dibuka ka umum. Balukar anu

pikahariwangeun tina maksa palaksanaan tata cara garéja ku kakawasaan sipil, panyusupan spiritisme, kamajuan kakawasaan kapapaan anu nyumput tapi gancang—sakabéh éta bakal dibongkar. Ku ieu peringatan-peringatan anu khidmat, rahayat bakal digugah. Rébuan kali rébuan bakal ngadéngékeun, anu can kungsi ngadéngé kecap-kecap saperti kieu. Kalayan kaheranan maranéhna ngadéngé kasaksian yén Babul téh garéja anu geus ragrag ku sabab kasalahan-kasalahan jeung dosa-dosana, ku sabab nampik bebeneran anu dikirimkeun ka dirina ti sawarga. Nalika rahayat indit ka guru-guru maranéhna baheula kalayan pananya anu sumanget, Naha ieu hal-hal téh enya? para palayan nampilkeun dongeng-dongeng, bernubuat hal-hal anu mulus, pikeun ngagentos kasieun maranéhna jeung nenangkeun nurani anu geus kagugah. Tapi ku sabab loba anu nolak pikeun wareg ku saukur otoritas manusa sarta nungtut hiji ‘Kieu timbalan Gusti’ anu jelas, palayanan anu kawentar, saperti urang Parisi baheula, pinuh ku amarah lantaran otoritas maranéhna dipertanyakan, bakal nyebut amanat éta asalna ti Iblis sarta ngahudangkeun balaréa anu mikaresep dosa pikeun ngahinakeun jeung nganiaya jalma-jalma anu ngawartakeun éta.”

“Sabada pasaliaan éta ngalegaan ka widang-widang anyar sarta pikiran jalma-jalma diarahkan ka hukum Allah anu geus dipopohokeun jeung ditindes, Iblis jadi kacida giatna. Kakuatan anu ngiringan kana éta pekabaran ngan ukur bakal ngajadikeun jalma-jalma anu nentangna beuki ngamuk. Para rohaniwan bakal ngaluarkeun usaha-usaha anu ampir ngaleuwihan kamampuhan manusa pikeun nyumputkeun cahaya, sangkan éta cahaya ulah nyorot ka jamaah maranéhna. Ku sagala cara anu aya dina kakawasaan maranéhna, maranéhna bakal narékahan pikeun neken paguneman ngeunaan patalékan-patalékan anu penting pisan ieu. Garéja ménta bantuan kana panangan kakuatan pamaréntahan sipil, sarta dina pagawéan ieu, kaum papis jeung kaum Protestan ngahiji. Sabada gerakan pikeun maksa pangajén poé Minggu jadi beuki wani jeung teges, hukum bakal diterapkeun ngalawan jalma-jalma anu ngajaga parentah-parentah Allah. Maranéhna bakal diancam ku denda jeung panjara, sarta sawatara bakal ditawarkeun kalungguhan anu boga pangaruh, kitu deui ganjaran-gajaran jeung kauntungan séjén, minangka pangjurung sangkan maranéhna mungkir kana iman maranéhna. Tapi jawaban maranéhna anu pageuh nyaéta: ‘Tuduhkeun ka kami tina firman Allah kasalahan kami’—paménta anu sarua anu kungsi diucapkeun ku Luther dina kaayaan anu sarupa. Jalma-jalma anu disanghareupkeun ka pangadilan méré pambélaan anu kuat pikeun bebeneran, sarta sawatara anu ngadéngé maranéhna jadi kahudang pikeun nangtung ngajaga sakabéh parentah-parentah Allah. Ku kituna cahaya bakal dibawa ka hareupeun rébuan jalma anu, upama henteu kitu, moal nyaho nanaon ngeunaan bebeneran-bebeneran ieu.” The Great Controversy, 605, 606.